

**Europa,
nad którą jasnieje
oblicze Boga**

Święty Jan Paweł II

**Ave Maria Cesarzowo,
Wspomożycielko Chrześcijan**

Europa, nad którą jaśniej oblicze Boga Błogosławiony Jan Paweł II

Błogosławiony Jan Paweł II pisze 28.06.2003 w swojej Posynodalnej Adhortacji Apostolskiej „Ecclesia in Europa”: „Kościół czuje się zobowiązany, aby z nową energią głosić orędzie nadziei powierzonej mu przez Boga i raz jeszcze mówi Europie: „Pan, twój Bóg jest pośród ciebie, Mocarz – On zbawi” (Sof 3,17). Swoje objaśnienie ujął on w naglące słowa Jezusa w tajemnicy Objawienia i wywiódł z tego swoje przesłanie, aby wzbudzić na nowo duchowe powołanie, które Europa niegdyś przyjęła: „Stań się czujnym i umocnij resztę, która miała umrzeć” (Ap 3,2).

To wezwanie do nadziei nie opiera się na utopijnej ideologii. Przeciwnie, jest to zawsze aktualne orędzie zbawienia, ogłoszone przez Chrystusa. Mocą autorytetu otrzymanego od Chrystusa Kościół powtarza dzisiejszej Europie: Europo trzeciego tysiąclecia, „niech nie słabną twe ręce!” (Sof 3,16); nie poddawaj się zniechęceniu, nie przyjmuj sposobu myślenia i działania, które pozbawione są przyszłości, ponieważ nie opierają się na niewzruszonym fundamencie Słowa Bożego!... Bądź na powrót sobą! Bądź sama sobą! Odkryj na nowo swe źródła. Ożyw swoje korzenie!... Nie lękaj się! Ewangelia nie jest ci przeciwna, ale jest po twojej stronie... Miej ufność! W Ewangelii, którą jest Jezus, znajdziesz mocną i trwałą nadzieję, której pragniesz.

„I Miasto Święte – Jeruzalem Nowe, ujrzałem, zstępujące z nieba od Boga” (Ap 21,2)

Nie jest obojętny dla budowania miasta ludzkiego obraz Nowego Jeruzalem, które zstępuje „z nieba od Boga; przystrojone jak oblubienica zdobna w klejnoty dla swego męża” (Ap 21,2), i odnosi się on bezpośrednio do tajemnicy Kościoła. Jest to obraz mówiący o rzeczywistości eschatologicznej: wychodzi on poza to wszystko, co może uczynić człowiek; jest darem Boga, który spełni się w czasach ostatecznych... Jest rzeczywistością już obecną. (Ecclesia in Europa, 106).

Zawierzenie Maryi

„Potem wielki znak ukazał się na niebie: Niewiasta obleczona w słońce” (Ap 12,1)

Dziejowym kolejom Kościoła towarzyszą „znaki” widoczne dla wszystkich, ale wymagające interpretacji. Wśród nich Apokalipsa wymienia „wielki znak”, który ukazał się na niebie, mówiący o walce Niewiasty ze smokiem. W Niewieście obleczonej w słońce, która cierpi bóle rodzenia, można widzieć Izraela proroków, rodzącego Mesjasza, „który wszystkie narody będzie paść różgą żelazną” (Ap 12,5; por. Ps 2,9). Ale symbolizuje to również Kościół, Lud Nowego Przymierza, wydany na pastwę prześladowania, a jednak chroniony przez Boga. Smok to „wąż starodawny, który się zwie diabeł i szatan, zwodzący całą zamieszkałą ziemię”. (Ap 12,9). Walka jest nierówna; wydaje się, że smok ma przewagę, tak wielka jest jego arogancja wobec bezbronnej i cierpiącej Niewiasty. Ale rzeczywistym zwycięzcą jest Syn zrodzony z Niewiasty. W owej walce jedno jest pewne: wielki smok już jest pokonany: „został strącony na ziemię, a z nim strąceni zostali jego aniołowie” (Ap 12,9). Zwyciężył go Chrystus, Bóg, który stał się człowiekiem, przez swoją śmierć i swoje zmartwychwstanie, a męczennicy „dzięki krwi Baranka i dzięki słowu swojego świadectwa... aż do śmierci zwyciężyli. (Ap 12,11). A nawet gdy smok nie przestanie się przeciwstawiać, nie należy się lękać, bo jego klęska już nastąpiła. Ta pewność, ożywia Kościół na jego drodze, kiedy w Niewieście i smoku upatruje swą wiecznie trwającą historię. Niewiasta rodząca Syna – Mężczyznę, przypomina również Maryję Dziewicę, zwłaszcza w chwili, gdy przeszyta cierpieniem u stóp krzyża, na nowo rodzi Syna, jako zwyciężcę księcia tego świata. Maryja zostaje powierzona Janowi, który ze swej strony zostaje powierzony Jej (por. J 19,26-27), i tak stała się Ona Matką Kościoła. Dzięki tej szczególnej więzi, jaka łączy Bogarodnicę z Kościołem, rozjaśnia się zarazem tajemnica owej „Niewiasty”, która od pierwszych rozdziałów Księgi Rodzaju aż do Apokalipsy towarzyszy objawieniu zbawczych zamiarów Boga w stosunku do ludzkości. Maryja bowiem, obecna w Kościele jako Matka Odkupiciela, po macierzyńsku uczestniczy w owej „ciężkiej walce przeciw mocom ciemności”, jaka toczy się w ciągu całej historii ludzkiej. Równocześnie poprzez Jej eklezjalne utożsamienie z ową „Niewiastą obleczoną w słońce”

(por. Ap 12, 1), można powiedzieć, że „Kościół w Jej osobie osiąga już tę doskonałość, dzięki której istnieje nieskalany i bez zmaży” (Encyklika Redemptoris Mater, 47).

Stąd też cały Kościół wznosi oczy ku Maryi

„Dzięki rozlicznym Sanktuarium Maryjnym, rozsiąnym po wszystkich krajach kontynentu, kult maryjny jest bardzo żywy i rozpowszechniony wśród narodów europejskich.

Kościoły w Europie, kontempluj zatem dalej Maryję i uznaj, że jest Ona «po macierzyńsku obecna i uczestniczy w licznych i złożonych sprawach, których pełne jest dzisiaj życie jednostek, rodzin i narodów» i że jest «Wspomożycielką ludu chrześcijańskiego w nieustannej walce dobra ze złem, aby nie ,upadł’, a w razie upadku, aby ,powstał’”. (Ecclesia in Europa, 106, 120 – 124).

Jest to wołanie o przebudzenie nadziei w czasie, w którym głęboka ciemność nadciągnęła nad Europę i nad cały świat. Jest to ciemność zawziętego odrzucenia Boga. Jest to ciemność grzechów popełnionych, wybaczalnych, ale już nie wyznawanych na spowiedzi. Jest to ciemność pożądlivosti i nieczystości. Jest to ciemność nieokiełzanego egoizmu i nienawiści, niezgody i wojny. Jest to ciemność utraty wiary i apostazji, odejścia od wiary. Prawo Boga jest zupełnie otwarcie łamane. Jego imię i Jego święty dzień profanowane. „Nie będziesz miał bogów cudzych przede Mną” – a przeciwstawia się Jemu fałszywych idoli, przed którymi dzisiaj wielu w uwielbieniu pada na kolana.

Sprzeciwiają się przykazaniu: „Nie będziesz brał imienia Pana Boga twego na daremno”, przez to, że bluźnią przeciwko Bogu i Jezusowi, na wiele różnych podstępnych sposobów, włącznie z poniżaniem Jego imienia jako niestosowanego znaku handlowego, jak i do produkcji świętokradzkich filmów o Jego życiu i Jego Boskiej Osobie. W odniesieniu do przykazania Bożego: „Pamiętaj, abyś dzień święty święcił”: zachowaj go świętym – niedzielę przekształca się w weekend, w dzień sportu, zawodów i rozrywki. Przykazaniu „Czcij ojca swego i matkę swoją” przeciwstawia się nowy model rodziny, opierający się na wolnym związku, nawet między ludźmi tej samej płci. Sprzeniewierzono się przykazaniu „Nie zabijaj”, przez to, że wszędzie legalizuje się przerywanie ciąży i przelewa się krew milionów dzieci, które są zabijane jeszcze w łonach swoich matek. Akceptowana jest także eutanazja, a należy szacunek dla wartości ludzkiego życia prawie zanikł.

Przeciwko przykazaniu: „Nie cudzołóż” – usprawiedliwia się, wychwala i propaguje każdy rodzaj nieczystości, wraz z usprawiedliwieniem czynności przeciw naturze. Przeciwko przykazaniu: „Nie kradnij” – działa się w tym kierunku, że coraz bardziej rozprzestrzeniają się kradzieże, przemoc, uprowadzenia i napady rabunkowe. Przeciwko przykazaniu: „Nie mów fałszywego świadectwa przeciw bliźniemu swemu”- rozpowszechnia się coraz bardziej prawo oszustwa, kłamstwa i obłudy. Przeciwko przykazaniu „Nie pożądam żony bliźniego swego, ani żadnej rzeczy, która jego jest” działa się w tym kierunku, ażeby rozum i serce człowieka wprowadzić w błąd i zniszczyć sumienie. W ten sposób ludzie zbaczają na perwersyjną i złą drogę nieposłuszeństwa prawu Bożemu, zalani są grzechem i uniemożliwia się im przyjęcie daru Łaski i Bożego życia. (patrz: Blaues Buch der Marianischen Priesterbewegung, 15.09.1989; 3.06.1989)

„Tylko dzięki przyjęciu Ewangelii Europa stała się kontynentem” (Jan Paweł II)

„Na zachodzie powinien rozwijać się, historycznie rzecz biorąc, jedyny, prawdziwy Kościół Chrystusowy, jeden święty, katolicki i apostołski Kościół, który powinien być kierowany przez następcę Piotra oraz wspólnie z nim przez Biskupów. Europa powstała w średniowieczu z triady: starożytności, chrześcijaństwa oraz Germanii (G. M. Michel, O heilig Herz der Völker, o Vaterland, S. 2), przekształcana do „Renovatio Imperii Romanorum” i do zachodniochrześcijańskiego modelu imperialnego: „Uosobienie tajemnicy Chrystusa, Boga, który stał się człowiekiem. Powinno się przedstawiać, kim jest Chrystus: Bogiem i Człowiekiem. Stworzono coś, czego do tej pory nie było: świętą Rzeszę (Imperium), Sacrum Imperium. Papież uosabia pełnię kapłaństwa, cesarz symbolizuje pełnię królestwa.

Papiestwo i Cesarstwo rozumiane były jako odzwierciedlenie Chrystusa. Papież i Cesarz byli dwoma kolumnami Rzeszy i taki porządek był utrzymany przez 1000 lat, mimo, że w wielu punktach był słaby.” (Hans Albert Reul, Warum ein christliches Europa? Marienfried, 1979, S. 4)

„Nie jest rzeczą przypadku, że Europa stworzyła najwyższą kulturę i cywilizację ludzkości, a ta rozpromieniła się na wszystkie krańce ziemi. Ten ogromny rozwój z małego, mocno podzielonego obszaru na zachodzie kontynentu euroazjatyckiego stał się błogosławieństwem

i przekleństwem dla ludzkości. I tak oto Europa stała się w pewnym sensie „sercem narodów” (G. M. Michel, S. 2) oraz „przyczółkiem dla Ewangelii na całym świecie” (Hans Albert Reul, S. 4).

„Dlaczego upadło Sacrum Imperium, święte Imperium Rzymskie? Już święta prorokini i mistyczka Hildegarda z Bingen (1098-1179) przewidziała w swoich wizjach zniżanie się, osłabienie i w końcu upadek Rzymskiego Imperium, „ponieważ oni (rzymscy cesarze) stawali się w swoich obyczajach brudni oraz marni i służalczy, a we wszystkim próżni i nieużyteczni”, ponieważ „potem jeszcze królowie i książęta wielu narodów odłączali się na swoją niekorzyść od Rzymskiego Imperium” a „żądza władzy i chciwość ... zaślepi serca tych nowych książąt, tak że nie będą chcieli postępować zgodnie z prawdą, którą poznali, jeszcze od innych też przejmą rzeczy, których nie wiedzą”.

Także w apokaliptycznych wizjach portugalskiego franciszkanina Amadeusa Menez (1420-1482), jest mowa o nieposłuszeństwie Europy, (a w szczególności Niemiec) oraz ociężałości i zepsuciu jej książąt, którzy będą chcieli przedłużać te nieszczęśliwe czasy (...).

„Proroctwo chrześcijańskie przewidziało nie tylko upadek świętego Imperium Rzymskiego, ale przewidziało także przywrócenie na nowo chrześcijańskiej Europy.” (G. M. Michel, S. 7).

W Fatimie dnia 13 lipca 1917 roku Maryja objawiła szczególną propozycję łaski Bożej ku ratowaniu i pomocy światu przez uwielbienie i poświęcenie się Jej Niepokalanemu Sercu. Nie na darmo Maryja objawiła się w zachodnim kraju Europy, aby tutaj powstrzymać potężny komunizm na wschodzie. Z Fatimą Maryjność osiąga swój polityczny szczyt. Fatima uświadamia, że w końcu ratunek dla naszej części ziemi zależy od tego, czy uczynimy to, co Maryja powiedziała tam 13 lipca 1917 roku. Fatima jest największą propozycją, jaką Bóg dał dla naszego kontynentu, dla jego przyszłości i przetrwania” (Bischof Rudolf Graber, Ein Bischof spricht über Europa, S. 84).

„Stań się czujnym i umocnij resztę, która miała umrzeć” (Ap 3,2)

„Europo trzeciego tysiąclecia, niech nie słabną twe ręce! (So 3,16); nie poddawaj się zniechęceniu; nie przyjmuj sposobów myślenia i

działania, które pozbawione są przyszłości, ponieważ nie opierają się na niewzruszonym fundamencie słowa Bożego!...Bądź na powrót sobą! Bądź sama sobą! Odkryj na nowo swe źródła. Ożyw swoje korzenie!" (Ecclesia in Europa, 120)

„Odkryj na nowo swe źródła. Ożyw swoje korzenie!”

Błogosławiony Jan Paweł II z okazji uroczystości 1200-lecia Koronacji na Cesarza Karola Wielkiego w Boże Narodzenie roku 800 w Rzymie i jego znaczeniu dla duchowego powołania Europy, powiedział: „ Ten pomyślny zbieg okoliczności zachęca do refleksji nad znaczeniem, jakie do dziś zachowuje podjęta przez Karola Wielkiego reforma kulturowa i religijna: jej oddziaływanie jest w istocie rzeczy daleko szersze, niż dokonane przezeń dzieło zewnętrznego zjednoczenia różnych rzeczywistości politycznych ówczesnej Europy.

Wspaniała synteza pomiędzy starożytną kulturą klasyczną, przede wszystkim rzymską a kulturami ludów germańskich i celtyckich, oparta na Ewangelii Jezusa Chrystusa, stanowi kluczowy element wielkiego dzieła, przez które Karol Wielki przyczynił się do powstania kontynentu. Europa bowiem nie była wówczas jednością z geograficznego punktu widzenia i tylko dzięki przyjęciu wiary chrześcijańskiej stała się kontynentem, który w ciągu następnych stuleci potrafił, dla dobra ludzkości, szerzyć swoje wartości prawie we wszystkich częściach ziemi. Mówiąc o tym trzeba także zwrócić uwagę na to, że ideologie, które w ciągu dwudziestu stuleci rozlewały wiele łez i krwi, również zrodziły się w Europie, gdy próbowała ona zapomnieć o swoich chrześcijańskich fundamentach...

Wielka historyczna postać cesarza Karola Wielkiego przypomina o chrześcijańskich korzeniach Europy, przenosząc jej badaczy do epoki, która mimo nieuniknionych ludzkich ograniczeń była czasem imponującego rozkwitu kulturowego w prawie wszystkich dziedzinach ludzkiego doświadczenia. Poszukując swojej tożsamości, Europa musi zdecydowanie dążyć do odzyskania kulturowego dziedzictwa, pozostawionego przez Karola Wielkiego i przechowywanego przez ponad tysiąc lat... (do tego powinniśmy dążyć) do ponownego odkrycia wartości, w których można dostrzec prawdziwą „duszę” Europy.”(Przesłanie papieskie Jana Pawła II z okazji 1200 rocznicy koronacji Karola Wielkiego na cesarza w dniu Bożego Narodzenia w 800

r. w Rzymie, Watykan, 14.12.2000, Oryginał polski, O. R. 3(231)2001).

„Ucieszyłem się, kiedy mi powiedziano, chcemy pielgrzymować do domu Pana” (Ps 122,1). Od ponad 1200 lat to radosne zawołanie psalmisty znajduje żywy oddźwięk w Akwizgranie (Aachen), gdy Karol Wielki ukończył pałacową kaplicę i poświęcił ją Najświętszej Maryi Pannie Wspomożycielce Chrześcijan. W ciągu historii do Mariackiej Katedry pielgrzymowali niezliczeni, wielcy i mali pielgrzymi, aby przed cudownym obrazem zatrzymać się i wypraszać matczyną opiekę Maryi dla Kościoła i świata. (List Papieża Jana Pawła II do Biskupa Heinricha Mussinghofa z okazji rocznicy 1200 lat wybudowania katedry w Akwizgranie w roku 2000).

Europa narodziła się w Akwizgrańskiej Katedrze

„Karol Wielki wybudował tę Mariacką Katedrę, która miała wyobrażać centralny punkt Imperium, a jako cud świata dla ówczesnych czasów wywoływała zachwyt wśród jej współczesnych i miała dawać wyraz temu, że: Maryja jest Imperatrix, Cesarzową Imperium. Imperium, serce Europy, a Maryja jako jej prawdziwa władczyni (...) nosi w sobie symbole chrześcijańsko - zachodniej władzy nad światem. Katedra Mariacka stała się niemieckim Sanktuarium narodowym, w którym w latach od 813 do 1531 koronowano nie mniej niż 37 niemieckich cesarzy i królów. Według niektórych autorów Karol miał wyrazić życzenie bycia koronowanym na cesarza właśnie w tym sanktuarium Maryjnym tak, aby berło i koronę przyjąć niejako z rąk Maryi. Ta sama myśl miała przyświecać niemieckim cesarzom i królom, kiedy byli koronowani w Katedrze Mariackiej” (R. Graber, 77).

Ta Katedra jest wyrazem pewnej wielkiej wizji: Całe społeczeństwo chciało ukierunkować Karola Wielkiego na jeden cel: Urzeczywistnienie chrześcijańsko – europejskiego planu: Plan ten nosił i nosi jako pieczęć imię Matki Chrystusowej jako „Maryi Cesarzowej” i „Wspomożycielki Chrześcijan”, jest on czytelny w wizji św. Jana Ewangelisty: „I Miasto Święte – Jeruzalem Nowe, ujrzałem zstępujące z nieba od Boga” (Ap 21,2).

„Modlitwa ta przed cudownym obrazem w Akwizgranie przyczyniła się do powstania na przestrzeni wieków niezliczonej społeczność ludzi, którzy w Maryi widzieli swoją Pośredniczkę i Orędowniczkę, która zajmuje wyjątkowe miejsce w uzdrawiającym planie Boga” (August Brecher, Ave Maria Keiserin, 1994, 120 i Das Gnadenbild der Muttergottes im Liebfrauenmuenster, von einem Aachener Marienverehrer, s. 16 nn). Na wybranych przykładach informuje o wielorakich cudach, które wydarzyły się na przestrzeni historii Europy, tak u pojedynczych pielgrzymów jak i dla ratowania chrześcijaństwa w Europie. Wyjątkowymi świadkami tamtych czasów są: św. Bernard z Clairvaux, św. Brygida Szwedzka, św. Piotr Canisius i bł. Herman Kaleka. Szczególnie atrakcyjne są też Wielkie Relikwie Akwizgrańskie umieszczone w kosztownym i pięknym relikwiarzu, do których zalicza się pieluszkę Dzieciątka Jezus, opaskę biodrową Chrystusa, a także św. Jana Chrzciciela oraz szatę Matki Boskiej, do których co 7 lat przybywają pielgrzymki, aby oddać cześć Wielkim Relikwiom.

**Chrystus, Pan
chce wkroczyć i rozświecić swoje światło nad Europą
przez modlitwę do Jego Matki,
Patronki chrześcijańskiego Zachodu**

Cudowna figura w Katedrze w Akwizgranie

**Ave Maria Cesarzowo,
Wspomożycielko Chrześcijan,
proś za poświęconą Tobie Diecezję,
szczególnie za Biskupa,
wszystkich kapłanów i osoby konsekrowane
a zwłaszcza o chrześcijańską Europę. Amen.**

Obietnica Jezusa do tej modlitwy:

„Ta modlitwa jest cenna: im częściej się ją odmawia, tym bardziej moje światło będzie przenikać nad Akwizgranem i Europą. Ta modlitwa jest jak złoty klucz, który otwiera serce moje i mojej Matki i stąd uwalniane są promienie mojej łaski i za Jej pośrednictwem przenikają one do was. Im częściej i więcej ta modlitwa będzie odmawiana, tym skuteczniej ciemność odstąpi od Europy! Ponieważ Akwizgran jest i pozostanie duchowym punktem, z którego odnowię świat we Mnie. A nastąpi to przez moją Matkę, Wspomożycielkę całego chrześcijaństwa, Niebieską Cesarzową całego świata! Odmawiajcie tę modlitwę i pozwalajcie modlić się nią wszędzie, jak często to możliwe! Świat i Kościół potrzebują tej modlitwy z Akwizgranu, tego klucza do Świata!”

(Według potwierdzonego przez papieża Pawła VI dekretu z roku 1966 pozwolono, aby publikować teksty powiązane z nadnaturalnymi zjawiskami i przesłaniami bez zgody Kościoła.)

Obietnica Jezusa do tej modlitwy:

**„ Ta modlitwa jest jak złoty klucz,
który... pozwala wolno wypływać promieniom mojej łaski”**

Podobnie jak w przypadku „Anioł Pański“, europejskiej modlitwy (R. Graber), promienie Bożej łaski uwalniały się ku pomocy i ratunkowi Zachodu (w roku 1456), tak też przez modlitwę Różańcową w dalszym ciągu doświadczają się siły i mocy, które wykazywały wysokie oddziaływanie, przez które chrześcijaństwo w Europie było różnorako ratowane przed zniszczeniem, na przykład w bitwie pod Lepanto przeciwko islamskiej flocie w 1571 roku i w 1683 roku pod Wiedniem przeciwko islamskiej armii i przy wielu innych okazjach. „Tylko modlący się, może jeszcze osiągnąć sukces, odsunięcia miecza kary i może zwalczyć zło tego świata przez święte życie“ (Reinhold Schneider).

Obietnica Jezusa do tej modlitwy:

„Ta modlitwa jest jak złoty klucz, który otwiera Serce moje i mojej Matki i stąd uwalniam promienie mojej łaski i za Jej pośrednictwem przenikają one do was”...

Niepokalane Serce Maryi jako „Miasto Święte”

„I Miasto Święte – Jeruzalem Nowe, ujrzałem zstępujące z nieba od Boga” (Ap 21,2).

Ponieważ Maryja, jako Niepokalanie Poczęta, jest bez grzechu, Boska Trójca wybrała Ją na najwyższego i zwycięskiego Wodza w straszliwej walce przeciwko szatanowi i wszystkim złym duchom. Ponieważ jest bez grzechu, Jezus ściśle włączył Ją do Swego planu zbawienia jako Matkę oraz uczynił Ją Swoją pierwszą współpracownicą w dziele Odkupienia, powierzając Jej jako córkę całą odkupioną i zbawioną przez Niego ludzkość.

Dlatego też jest Ona Matką ludzkości.

Do Jej powołania jako Nowej Ewy oraz do Jej zadania jako Matki należy przywrócenie całej ludzkości do doskonałej wspólnoty życia z Bogiem, przez to, że Ona jej pomoże urodzić się oraz wzrastać w łasce i świętości. Dlatego Jej szczególnym zadaniem jest przede wszystkim, odsunąć od nas - od Kościoła i od ludzkości - mroczny cień grzechu i zła, aby doprowadzić nas do Świętego Miasta czystości i miłości. Światłością tego Świętego Miasta jest Iśniący blask samego Ojca; słońcem, które ogrzewa jest Baranek Ofiarny, z serca, którego wypływają palące promienie ognia i miłości. Wiatrem jest tchnienie Ducha Świętego, daje ono Życie i ożywia wszelkie stworzenia w ich wyśpiewywaniu chwały i niebiańskich pieśni. To jest zadanie, które zostało powierzone Niebieskiej Matce. Miasto Święte powinno powstać przede wszystkim w sercach i w duszach, to znaczy w życiu wszystkich Jej dzieci. Dzieje się tak wtedy, gdy ludzie uciekają przed wszelkim zwodzeniem przez zło i namiętności, a otwierają się na miłość Boga, która prowadzi do życia w stałym zjednoczeniu z Nim. (...) Miasto Święte powinno też rozbrzmieć w Kościele oczyszczonym ze wszelkich ludzkich słabości, uwolnionym od plam niewierności i odstępstwa, uświęconym swoją bolesną męką... Wtedy Kościół będzie ponownie piękny, bez plam i zmarszczek, całkowicie piękny w naśladowaniu Niepokalanej Matki.

W oczyszczonym i całkowicie odnowionym Kościele, świecić będzie na nowo ze swoją wielką mocą jedynie światłość Chrystusa. Zostanie ona przez Niego rozszerzona z Kościoła na wszystkie części ziemi, a wszystkie narody pośpieszą do niej, aby w doskonały sposób wielbić Przenajświętszą Trójcę. (patrz: Blaues Buch der Marianischen Priesterbewegung, Die heilige Stadt, 8.12.1992).

**Obietnica Jezusa do tej modlitwy:
„... proś za poświęconą Tobie Diecezję, szczególnie za Biskupa,
wszystkich kapłanów i osoby konsekrowane...”**

Każda diecezja w rozsądnym „Świętym Imperium”, w chrześcijańskiej Europie jest poświęcona Matce Bożej, ale modlitwa za każdego Biskupa, za wszystkich kapłanów oraz za wszystkich, którzy poświęcili się Bogu jest bardzo ważna, ponieważ niebezpieczeństwo zamętu, brak dyscypliny i nieposłuszeństwo wobec Papieża jest bardzo duże. To jest rzeczywiście modlitwa dla każdej diecezji w Europie. Ta modlitwa jest bardzo cenna, ponieważ pozwala na nowo jasno rozświetlić Kościół, oczyszczony ze wszystkich jego ludzkich słabości, wolny od piętna niewierności i apostazji. Poprzez naśladowanie Niepokalanej Matki to światło rozprzestrzeni się na cały świat.

12 gwiazd Europy

Historia flagi europejskiej ma swój początek w czasie II wojny światowej. Paul Lévi, Belg pochodzenia żydowskiego, patrzył pełen lęku na pociągi jadące w kierunku wschodnim, w których jego rodacy byli transportowani w nieznaną przyszłość. Mając przed oczami okrucieństwo wojny złożył ślubowanie: Jeżeli przeżyję, przejdę na wiarę katolicką. Przeżył i został katolikiem. Kiedy w maju 1945 roku zakładano w Londynie Radę Europy, Lévi został kierownikiem działu kultury. W 1955 roku przedstawiciele Rady Europy podjęli dyskusję na temat wspólnej flagi. Cały szereg projektów zawierał krzyż, na wzór flagi skandynawskiej. Zostały one przez socjalistów uznane za zbyt ideologiczne i zbyt chrześcijańskie. W miesiącach trwającej dyskusji Lévi przechodził w czasie spaceru obok figury Matki Bożej. Na głowie miała wieniec z dwunastu gwiazd, które oświetlone słońcem złożyły się na tle świetlistego błękitnego nieba (jak w otoku korony Cudownego Obrazu z Akwizgranu). Lévi będąc pod wrażeniem tego spotkania udał się do sekretarza generalnego Rady Europy, włoskiego przedstawiciela chrześcijańskich demokratów i zaproponował mu, aby wziąć 12 złotych gwiazd na ciemnoniebieskim tle jako motyw dla flagi Europy. Prezydent był tym zachwycony i ta propozycja została przyjęta jednomyślnie przez ogół. Od tego momentu złoty świetlany wieniec Maryi zdobi europejską flagę, jak to opisuje widzący Tajemniczego Objawienia (12,17). (Hans Jürgen Roth, Haus zweier

Welten, 1200 Jahre Aachener Dom, wydane przez Domkapitel Aachen, 1999. s. 231) „Na początku Pisma Świętego (Wj 3,15), Maryja jest zapowiedziana jako nieprzyjaciółka szatana, która odniesie nad nim całkowite zwycięstwo: „Wprowadzam nieprzyjaźń pomiędzy ciebie a Niewiastę, pomiędzy Jej potomstwo i twoje. Ono zmiążdży ci głowę a ty czyhać będziesz na jego piętę”.

Na końcu Pisma Świętego (Ap 12) Maryja jest ukazana jako Niewiasta obleczona w słońce, która ma za zadanie walczyć z czerwonym Smokiem i jego potężną armią, aby go zwyciężyć i wtrącić do jego królestwa śmierci, aby na świecie mógł panować tylko Chrystus.

Tu więc Maryja przedstawiona jest przez Pismo Święte w blasku Jej matczynej władzy królewskiej: „A oto inny znak ukazał się na niebie: Niewiasta obleczona w słońce, a księżyc pod Jej stopami, a na Jej głowie korona z gwiazd dwunastu”. Dokoła Jej głowy jest więc korona z gwiazd dwunastu. Korona to znak władzy królewskiej. Tworzy ją dwanaście gwiazd. Stanowi ona symbol Jej matczynej i królewskiej obecności w samym sercu ludu Bożego.

Dwanaście gwiazd symbolizuje dwanaście pokoleń Izraela, tworzących naród wybrany, wyróżniony i powołany przez Pana, aby przygotować przyjsie na świat Syna Bożego, Odkupiciela. Ponieważ Maryja została powołana na Matkę Mesjasza, dlatego uczestniczy w spełnieniu się obietnicy, jest dziewiczą latoroślą, chlubą i chwałą całego narodu izraelskiego. Przecież Kościół wysławia Maryje słowami: „Tyś chwałą Jeruzalem, Tyś radością Izraela, Tyś chlubą naszego narodu”!

Tak więc dwanaście pokoleń Izraela tworzy dwanaście drogocennych pereł diademu, który koronuje głowę Maryi i ukazuje Jej matczyną władzę królewską.

Dwanaście gwiazd oznacza także dwunastu Apostołów będących fundamentem, na którym Chrystus zbudował swój Kościół. Podczas trzech lat publicznej działalności Jezusa, Maryja często przebywała z nimi, dodawała im odwagi, by szli za Nim i wierzyli w Niego. Zajmowała wraz z Janem ich miejsce pod Krzyżem w chwili ukrzyżowania, agonii i śmierci swojego Syna Jezusa. Razem z Apostołami brała udział w radości Zmartwychwstania: z nimi modliła się i uczestniczyła w chwalebnej chwili Pięćdziesiątnicy. Podczas swojego ziemskiego życia Maryja pozostawała z nimi przez modlitwę i macierzyńską obecność, aby udzielać im pomocy, formować ich, zachęcać i doprowadzać do wypicia kielicha, który przygotował im Ojciec Niebieski. Dzięki temu jest

Matką i Królową Apostołów, którzy tworzą wokół Jej głowy dwanaście lśniących gwiazd macierzyńskiej władzy królewskiej. Maryja jest Matką i Królową całego Kościoła. Dwanaście gwiazd oznacza jeszcze jedną nową rzeczywistość. Apokalipsa rzeczywiście ukazuje Maryję jako wielki znak na niebie, Niewiastę obleczonej w słońce, walczącą ze Smokiem i jego potężną armią zła. Owe gwiazdy nad Jej głową oznaczają tych, którzy poświęcają się Jej Niepokalanemu Sercu. Stanowią oni cześć Jej zwycięskiego zastępu. Pozwalają się prowadzić do walki w tej bitwie dla osiągnięcia na koniec Jej największego zwycięstwa.

Wszystkie najmilsze dzieci poświęcone Niepokalanemu Sercu Maryi są dziś wezwane, by stawać się apostołami czasów ostatecznych i stanowić najjaśniejsze gwiazdy Jej królewskiej korony.

Tak więc dwanaście gwiazd formujących jaśniejącą koronę matczynej władzy królewskiej Maryi, to pokolenia Izraela, pierwsi Apostołowie oraz apostołowie tych ostatecznych czasów.

Maryja Niepokalanie Poczęta wzywa nas wszystkich, byśmy utworzyli najcenniejszą część Jej korony i stali się lśniącymi gwiazdami, szerzącymi po całym świecie łaskę, świętość, piękno i chwałę Niebieskiej Mamy. (Blauers Buch der Marianischen Priesterbewegung, 8.12.1989).

**Obietnica Jezusa do tej modlitwy:
„Ta modlitwa jest jak złoty klucz,
który moje Serce ... otwiera”**

„Kościół nie może żyć żadnymi innymi siłami, jak tylko tymi, które go zrodziły: krwią i wodą z otwartego boku ukrzyżowanego Pana” (Benedykt XVI). „Wyobrażenie o Kościele wywodzącym się z Serca Pana musimy określić dogmatycznie i historycznie, jako istotną myśl Serca Jezusa, odnoszącego się do dawnego Kościoła. To jest obraz świętego Kościoła, jaki pojawiał się przed oczyma pierwszych chrześcijan: jak Dziewica - Matka, Królowa w złotej szacie, matka żyjących, druga Ewa, która powstała ze zranionego boku Oblubieńca, jak niegdyś pierwsza Ewa z boku mężczyzny, utworzona z Boskiej siły Krwi, która wypłynęła z przebitego Serca Zbawiciela, wypełniona życiodajną mocą Ducha Świętego, który jako Woda Żywa wypłynął z Serca Jezusa” (patrz: Tromp, De notivitate Ecclesiae ex Corde Jesu In cruce, 489). „Z tych myśli powstał w pierwszych wiekach chrześcijaństwa kult Serca Jezusowego. Tajemnica Serca Jezusowego jest objęta cudowną głębią: Kościół i Duch Święty,

jako wielki Dar miłości Serca Jezusowego. Na samym początku istniał kult świętej Rany Boku Chrystusa Pana a w średniowieczu pociągał coraz więcej pobożnych ludzi i przyczynił się do pogłębiania owej duchowości". (F. Schwendimann, Herz-Jezu-Verehrung heute? s. 96 nn). „Święte Imperium”, chrześcijański Zachód, świętował w drugi piątek po Wielkanocy tak zwane „Święto Dzidy” czyli „Święto Włóczni”, to znaczy wspomniano tę włócznię, którą przebity został bok Pana Jezusa. Na określenie włóczni używano pierwotnie słowa dzida, która wraz z koroną, berłem i jabłkiem Cesarstwa, zaliczała się do największych relikwii, insygnii chrześcijańskiej Europy. (por.: R. Graber, S. 13). Tak więc kult Serca Jezusowego rozwijał się pod wpływem działania Bożej Miłości (Prywatne Objawienia Jezusa: św. Hermanowi Józefowi ze Steinfeldu, św. Gertrudzie z Helfty, św. Piotrowi Canisiuszowi) i osiągnął swoje znaczenie w Kościele za przyczyną św. Małgorzaty Marii Alacoque w 1673 roku: „Chcę w tych ostatnich wiekach uratować świat przed szatanem przez Moje Serce” (GR Martin Übelhör, was Deutschland dem heiligsten Herzen Jesu schuldēt, S. 11).

Błogosławiony Jan Paweł II bardzo wcześniej już znał formę nabożeństwa, które Pan Jezus przekazał św. Siostrze Faustynie Kowalskiej (1905 – 1938). Dlatego odważnie i wytrwale mimo licznych trudności głosił Orędzie Bożego Miłosierdzia, przekonany o tym, że ludzie mogą zaznać pokoju tylko wtedy, kiedy pełni ufności zwrócą się do Bożej Miłości: „Zbliżenie się do Chrystusa w tajemnicy Jego Serca pozwala nam umiejscowić się w tym niejako centrum, a zarazem po ludzku biorąc, najłatwiej dostępnym punkcie Objawienia Miłosiernej Miłości Ojca, które stanowiło centralną treść mesjańskiego posłannictwa Syna Człowieczego” (Encyklika Dives in misericordia, 30.XI.1989 r.).

Poprzez Serce Chrystusa ukrzyżowanego Boże Miłosierdzie dociera do ludzi: „Powiedz, córko moja, że jestem miłością i miłosierdziem samym” - zażąda Jezus od Siostry Faustyny (Dzienniczek siostry Faustyny Kowalskiej, 1074). To miłosierdzie Chrystus rozlewa na całą ludzkość poprzez zesłanie Ducha Świętego, który w Trójcy Świętej jest Osobą - Miłością. A czyż miłosierdzie nie jest „drugim imieniem” miłości (por. Dives in misericordia, 7), ujmującym jej aspekt najgłębszy i najbardziej wzruszający; jej gotowość do zaspokojenia wszelkich potrzeb, a zwłaszcza jej bezgraniczną zdolność przebaczenia? ... Nie jest to orędzie nowe, ale można je uznać za dar szczególnego oświecenia, które pozwala nam głębiej przeżywać Ewangelię Paschy,

aby nieść ją naszym promień światła ludziom naszych czasów. (Homilia Jana Pawła II wygłoszona podczas kanonizacji s. Faustyny, Rzym, 30 IV 2000 r.). To Miłosierdzie pragnie więc Chrystus rozlewać też przez modlitwę: „Ave Maria Cesarzowo, Wspomożycielko Chrześcijan”. „Ta modlitwa jest jak złoty klucz, który Serce moje ... otwiera”, szczególnie dla chrześcijańskiej Europy.

**Ave Maria Cesarzowo,
Wspomożycielko Chrześcijan,
proś za poświęconą Tobie Diecezję,
szczególnie za Biskupa,
wszystkich kapłanów i osoby konsekrowane
a zwłaszcza o chrześcijańską Europę. Amen.**

Różaniec oznacza dla Kościoła kontemplację tajemnic Jezusa Chrystusa. Matka Boża odwołuje się do Psalterza różańcowego z Lourdes i Fatimy. Św. Jan Paweł II dodał jeszcze do różańca tajemnicę światła. Poza tym zawsze istniały formy modlitwy podobne do różańca, które powstały ze względu na szczególne troski lub potrzeby wynikające ze szczególnej duchowości. W tej potrzebie niebo daje nam nową ofertę łaski poprzez medalik i różaniec, aby stać się patronką chrześcijańskiego Zachodu.

Tłumaczenie i przekład na polski: Ks. Aleksander Mańka
Korekta: Ks. dr Julian Sobczyk, Ks. mgr lic. Marcin Rogala i ks. mgr Arkadiusz Piętowski

Jezu, ufam Tobie!

Obietnice medalu i różańca Patronki Chrześcijańskiego Zachodu

“Ten medal, który można nosić lub dołączyć do różańca, przyniesie obfite łaski tym, którzy to zrobią... Ale nad Europą – w połączeniu ze specjalnym różańcem (12 Zdrowaś Maryjo na cześć Jej Korony nad Europą) - obdarzy obfitością światła i duchowego dobrobytu” (obietnica naszego Pana Jezusa Chrystusa).

“Po każdej tajemnicy różańca należy odmawiać „Modlitwę Fatimską” i „Ave Maria Cesarzowo”.”

Modlitwa Fatimska: “O mój Jezu, przebacz nam nasze grzechy, zachowaj nas od ognia piekielnego, zaprowadź wszystkie dusze do nieba i dopomóż szczególnie tym, którzy najbardziej potrzebują Twojego Miłosierdzia.”

Nasz Pan obiecuje ponadto: „Poprzez medal i ten szczególny różaniec nastąpi zmiana w Europie, podobnie jak w Kanie: Pan za pośrednictwem Maryi przemieni wodę w wino.”

“Nadszedł czas: modlitwa różańcowa z 12 Zdrowaś Maryjo musi być odmawiana częściej! Należy modlić się z większą żarliwością, zaufaniem i siłą! Diaboliczne ataki terrorystyczne w Europie będą się nasilać; dużo krwi zostanie przelanej ze względu na imię mojego syna!

Ale obiecuję wam: wszyscy, którzy noszą Różaniec Europejski i medal, zostaną szczególnie oszczędzeni i ochronieni, tak oni jak i ich rodziny! Noś medal i odmawiaj żarliwie i często Różaniec z Akwizgranu!

Z większą intensywnością, większą ufnością i gorliwością w tej modlitwie, nadejdzie wiele łask w Europie. Dlatego odmawiajcie często „Ave Maria Cesarzowo”, aby uzyskać moją ochronę nad wami i kontynentem. Musi być więcej modlitwy i poświęcenia dla Papieża i Kościoła! Pozbądź się smutku w pokucie za rozkład Europy: noc nastąpiła nad Europą! Wasza modlitwa stanie się światłem w tej ciemności” (obietnica Matki Bożej).

Prosimy o kontakt:

Maria Kaiserin, Hilfe der Christen e. V.
Rosenweg 1, D-52078 Aachen (Niemcy)

☎ +49 241 99 77 0654

📞 WhatsApp & 📠 Telegram: +49 157 301 627 72

info@maria-europa.eu

<https://maria-europa.eu/pl>